

На 27 августъ бѣше приготвенъ единъ празникъ въ честь на падналитѣ на 10 число, — празникъ мраченъ, който не можаше да не вдѣхне чувство на умраза и на мѣсть. Самата община се распореждаше съ тоя празникъ.

На 26, Дантонъ дойде въ Събранието, като министръ на правосъдието за да поиска разрѣшение да направи домашни прѣтърсвания, да арестува заподозрени лица, да имъ се отнеме орѣжието и да се провѣри числото на коне и кола, които могатъ да послужатъ за война: „всичко принадлежи на отечеството, когато е то въ опасность“, каза той.

Тия мѣрки, може би оправдаеми отъ едно отчаяно положение, бѣха приведени въ изпълнение прѣзъ нощта отъ 29 на 30. Послѣдствията имъ бѣха пагубни.

По срѣдъ нощната тишина нѣколко улици бѣха внезапно забиколени съ войска и много къщи заети въ името на закона. Цѣлия градъ се испоплаши. Прѣтърсванията ставаха подъ защита на военната сила и често се свършваха съ арестуване; нѣмаше никаква възможность за спасение; барьеритѣ бѣха затворени и даже Сена бѣше запазена отъ стража. Скоро около три хиляди арестувани испонапълниха затворитѣ; като че ли нарочно вѣкой сж бѣ погрижилъ да ги снабди съ жертви. Арестованитѣ бѣха размѣсени: имаше емигранти, които сж бѣха върнали за да служатъ на контръ-революцията, имаше незакълнати священници, имаше хора заподозрени само споредъ положението си, по семейни или приятелски връзки, или даже по случайна нѣкоя непрѣдпазливостъ. Наистина мнозина отъ тѣхъ бѣха пуснати на другия день, но за жалость още много бѣха останали.

Скоро се прѣсна слухъ, че затворницитѣ сж биле ползували отъ положението си за да подготвятъ заговоръ; че веднага слѣдъ заминаването на доброволцитѣ затво-